

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

องค์ประกอบที่ส่งเสริมการเรียนรู้มีหลายอย่าง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ
ผู้เรียน ก็นับว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่ง เพราะเป็นส่วนกระตุ้นให้เกิด
การเรียนรู้ และในบางครั้งก็อาจเป็นตัวกำหนดแนวทางในการเรียนด้วย แรง
จูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นสิ่งที่นักจิตวิทยาให้ความสนใจเป็นอย่างมาก เพราะแรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์มีบทบาทสำคัญต่อการเรียนและพฤติกรรมคนอื่น ๆ ของนักเรียน ครูหรือ
ผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนจะพบว่านักเรียนแต่ละคนมีพฤติกรรมแตกต่างกัน มีความ
ตั้งใจเรียนไม่เหมือนกัน และก่อให้เกิดผลการเรียนที่แตกต่างกันด้วย เด็กที่มี
มีความตั้งใจเรียนส่วนใหญ่มักจะประสบความสำเร็จในการเรียน เด็กที่ขาดความ
สนใจขาดความตั้งใจก็มักจะประสบความล้มเหลว

มีนักจิตวิทยาหลายท่านที่ให้ความสนใจเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เช่น
เมอร์เรย์¹ (Murray) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive)
หรือความต้องการสัมฤทธิ์ผล (Need for Achievement) ในเชิงพฤติกรรมไว้
ว่า หมายถึงความมุ่งหวังที่จะประสบความสำเร็จ ความพยายามที่ฝ่าอุปสรรคใน
การกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ความพยายามเอาชนะคนอื่น หรือความต้องการที่จะเพิ่ม
ศักดิ์ศรีของตนเอง ความต้องการเหล่านี้เป็นแรงจูงใจให้เกิดการกระทำและนำ

---

¹H.A. Murray, Explorations in Personality (New York: Oxford University Press, 1938), p. 164.

มาซึ่งสัมฤทธิ์ผล แมคเคลแลนด² (McClelland) เป็นนักจิตวิทยาอีก
 คนหนึ่งที่ให้ความสนใจเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ตามทัศนะของเขาแรง
 จูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ เป็น
 สิ่งที่มีการกำหนดไว้ตั้งใจไว้ก่อนที่จะได้รับความสำเร็จ โดยยึดถือมาตร-
 ฐาน สากลอันค้ำเลิศเป็นเกณฑ์ เขาชี้ให้เห็นถึงหน้าที่ของครูในอนาคตที่จะส่งเสริม
 หรือกระตุ้นให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน

แอทกินสัน³ (Atkinson) กล่าวว่า มีความสัมพันธ์ในทางบวก
 ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับแนวโน้มในการทำงานให้สำเร็จอย่างสมบูรณ์
 เอกวิทย์ ณ ถลาง⁴ ได้ให้ข้อคิดเรื่องหลักสูตรไว้ว่าการจัดหลัก
 สูตรจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบ 4 อย่างคือ

1. โครงสร้างของวิชา หรือความคิดรวบยอดของเนื้อหา (Fundamental Structure หรือ Concept)
2. ความพร้อมตามวุฒิภาวะของผู้เรียน
3. วิธีคิด (Intuitive Thinking)
4. แรงจูงใจ (Motivation)

---

²D.C. McClelland, The Achievement Motive (New York: Appleton-Century-Crofts, 1953), p. 109.

³J.W. Atkinson, Motive in Fantasy Action and Society (New York: Princeton; D-Van-Nostrand, 1964), p. 267.

⁴เอกวิทย์ ณ ถลาง, "ข้อคิดเรื่องหลักสูตร," เอกสารการนิเทศการศึกษา: บทความประกอบวิชาการศึกษา (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่ 96, 2512), หน้า 108-127.

จะเห็นได้ว่าแรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งที่นักจิตวิทยาสถิตจะต้องคำนึงถึงในการจัดหลักสูตร

ผู้วิจัยจึงเห็นว่า น่าจะได้มีการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนไทยดูบ้างว่า จะมีความสัมพันธ์เป็นอย่างไร การวิจัยนี้คาดว่าจะมีประโยชน์สำหรับนักการศึกษาในการพยากรณ์สัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียน และจะเป็นประโยชน์ในการให้คำปรึกษาหรือสำหรับนักเรียนเพื่อวางแผน หรือ กำหนดเป้าหมายการเรียนของตนใฝ่สัมฤทธิ์ผล นอกจากนี้ยังเป็นเป้าหมายที่สำคัญสำหรับงานครูในอนาคตที่จะจัดสภาพการ เรียนการสอน เพื่อส่งเสริมหรือเพิ่มพูนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียน

ความมุ่งหมายในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งที่จะพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยครูสวนสุนันทา วิทยาลัยครูอยุธยา วิทยาลัยครูฉะเชิงเทรา และวิทยาลัยครูนครปฐม โดยตั้งจุดมุ่งหมายเฉพาะในการวิจัยดังนี้ คือ

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับสัมฤทธิผลทางการเรียน
2. เพื่อศึกษาความแตกต่างของระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มนักศึกษาที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนสูง และของกลุ่มนักศึกษาที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนต่ำ
3. เพื่อศึกษาความแตกต่างของระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาหญิง และนักศึกษาชาย

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้จะกระทำกับนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2514 ของวิทยาลัยครูสวนสุนันทา วิทยาลัยครูอยุธยา วิทยาลัยครูฉะเชิงเทรา และวิทยาลัยครูนครปฐม
2. การวิจัยครั้งนี้จะศึกษาเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับสัมฤทธิผลทางการเรียนเท่านั้น
3. สัมฤทธิผลทางการเรียนใช้อันคัมคะแนนเฉลี่ยผลสอบประจำเทอมต้นปีการศึกษา 2514

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. อันคัมคะแนนเฉลี่ยผลสอบประจำเทอมต้น ปีการศึกษา 2514 เชื่อถือได้
2. แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ ฮิวเบอร์ท เจ.เอม. เฮอแมนส์⁵ (Hubert J.M. Hermans) ที่ได้แปลและเรียบเรียงเป็นภาษาไทยมีความแม่นยำตรงสามารถวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ได้จริง

---

⁵Hubert J.M. Hermans, "A Questionnaire Measure of Achievement Motivation," Journal of Applied Psychology, 54 (1970), 353-363.

ข้อสมมุติฐานในการวิจัย

1. มีความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน
  - 1.1 นักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง
  - 1.2 นักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ
2. ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงและของกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำแตกต่างกัน
3. ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงแตกต่างกัน

ความไม่สมบูรณ์ของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ไม่ได้คำนึงถึงตัวแปรทางค่านิยม เช่น ความแตกต่างในค่านิยมคณิศรศึกษา สถานะทางเศรษฐกิจ อาชีพของผู้ปกครอง การอบรมเลี้ยงดู ซึ่งอาจมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน
2. สภาพแวดล้อมในการทำแบบสอบถามไม่เหมาะสม เช่น มีเสียงรบกวนในขณะที่ทำแบบทดสอบ

ประโยชน์ที่จะได้จากการวิจัย

ผู้วิจัยคาดว่าประโยชน์ที่จะได้จากการวิจัยนี้ มีดังนี้

1. เป็นประโยชน์สำหรับครู เพราะผลจากการวิจัยนี้ทำให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน จะช่วยให้ครูเข้าใจและเห็นถึงความสำคัญของแรงจูงใจในการเรียนรู้ เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนที่จะส่งเสริมหรือกระตุ้นให้นักเรียนมีแรงจูงใจที่จะเรียนให้ประสบความสำเร็จ

2. เป็นประโยชน์สำหรับนักการศึกษา ในการที่จะพิจารณาระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เพื่อพยากรณ์สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน
3. การวิจัยนี้อาจจะเป็นประโยชน์ในการศึกษาเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในระดับอื่น ๆ ใ้กว้างขวางต่อไป

คำจำกัดความเฉพาะสำหรับการวิจัยนี้

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive) หมายถึง แรงจูงใจที่กระตุ้นให้มีความพยายามที่จะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จบรรลุถึงเป้าหมาย ควบคุมมาตรฐานสากลอันค้ำเลิศ หรือให้มีความพยายามที่จะกระทำให้ดีกว่าบุคคลอื่น ๆ เอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้

สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน (Academic Achievement) หมายถึง ความمرتที่ได้รับหรือทักษะที่ได้พัฒนาขึ้นในวิชาต่าง ๆ ที่เรียนมาจากสถาบันศึกษา ซึ่งพิจารณาจากอันดับคะแนนเฉลี่ย (Grade Point Average = GPA) ประจำเทอมต้นปีการศึกษา 2514

* การวิจัยอื่นที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน มีดังนี้

ปี ค.ศ. 1958 เบนดิก⁶ (Bendig) ศึกษาในระดับแรงจูงใจ

---

⁶A.W. Bendig, "Predictive and Postdictive Validity of Need Achievement Measure," Journal of Educational Research, 52(1958), 119-120.

ไผ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาชายมหาวิทยาลัยพิตส์เบิร์ก (Pittsburgh University) จำนวน 110 คน โดยใช้ภาพที่ เอ.ที (TAT) พบว่าแรงจูงใจไผ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับอันดับคะแนนเฉลี่ย (GPA) ของการสอบในภาคก่อน ได้ความสัมพันธ์แห่งสหสัมพันธ์เท่ากับ .22

ปี ค.ศ. 1965 ไมเออร์⁷ (Myer) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจไผ่สัมฤทธิ์กับอันดับคะแนนเฉลี่ย (GPA) จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 524 คน ชาย 261 คน หญิง 263 คน เป็นนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา จาก 7 รัฐในอเมริกา พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจไผ่สัมฤทธิ์กับอันดับคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนชายเท่ากับ .50 และความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจไผ่สัมฤทธิ์กับอันดับคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนหญิงเท่ากับ .48

ในปีต่อมา เฟิร์สต์⁸ (Furst) ได้ปรับปรุงแบบทดสอบวัดแรงจูงใจไผ่สัมฤทธิ์ของไมเออร์ไปใช้กับนักเรียน ชั้นปีที่ 9 ทำการวัดระดับของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยของไมเออร์ พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจไผ่สัมฤทธิ์กับอันดับคะแนนเฉลี่ย (GPA) ของ นักเรียนชายเท่ากับ .47 และความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจไผ่สัมฤทธิ์กับอันดับคะแนนเฉลี่ย (GPA) ของนักเรียนหญิงเท่ากับ .53 ผลการวิจัยของเฟิร์สต์ใกล้เคียงกับผลการวิจัยของไมเออร์

ปี ค.ศ. 1966 ไฟรมีเออร์ และ เวลล์⁹ (Frymier and Wells)

---

⁷ Albert E. Myer, "Risk Taking and Academic Success and Their Relation to an Objective Measure of Achievement Motivation," Educational and Psychological Measurement, 25 (1965), 355-363.

⁸ Edward J. Furst, "Validity of Some Objective Scale Motivation for Predicting Academic Achievement," Educational and Psychological Measurement, 26 (1966), 927 - 933.

⁹ Jack R. Frymier, and Robert J. Wells, "Junior High School Student Motivation," Guidance Journal, 4(1966), 90 - 95.

ศึกษาเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนในระดับมัธยมในแมริรัฐโอไฮโอ จำนวน 339 คน ชาย 185 คน หญิง 154 คน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาว่านักเรียนที่มีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันจะมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนแตกต่างกันหรือไม่ วัตรระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยใช้เครื่องมือที่แรงจูงใจของไฟรมีเออร์ (Frymier's Junior Index of Motivation) แล้วแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่มตามระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจำนวน 169 คน และเป็นกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำจำนวน 170 คน นำคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มาหาคาสหสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนจากระเบียบสะสม ผลปรากฏว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกับนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนแตกต่างกัน และนักเรียนหญิงกับนักเรียนชายมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน

ปี ค.ศ 1968 รีค¹⁰ (Reed) ได้สำรวจระดับแรงจูงใจระหว่างนักศึกษาที่ต้องออกจากโรงเรียนกลางคัน นักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำและนักศึกษาที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษานหญิง 343 คนของชั้นปีที่ 1 จากวิทยาลัยสกีคโมอร์ (Skidmore College) นักศึกษานหญิงเหล่านี้ได้ทำแบบสำรวจ ซี.เอ.ไอ (College Assessment Inventory) ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 56 ข้อตั้งแต่ต้นปีแรกที่เข้าศึกษาเพื่อวัตรระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยให้กลุ่มตัวอย่างประเมินคุณค่าของตนเองเกี่ยวกับงานประจำวันที่มีความหมายในวิทยาลัย เป้าหมายในอนาคต ความสนใจ ความกระตือรือร้นในการเรียน และสัมพันธภาพอย่างอบอุ่นกับคนอื่น นอกจากนี้ใช้แบบทดสอบวัดความถนัดทางการเรียนของวิทยาลัย

¹⁰ Horace B. Reed, "College Students' Motivation Related to Voluntary Drop-out Under-Over Achievement," The Journal of Educational Research, 61 (1968), 412-416.

(College Board Scholastic Aptitude Test) แยกกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงและกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ คะแนนนี้เป็นคะแนนสัมฤทธิ์ผลจากการพยากรณ์เพื่อนำไปเปรียบเทียบกับอันดับคะแนนเฉลี่ยที่ทำได้จริง ปรากฏว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างคะแนนพยากรณ์และอันดับคะแนนเฉลี่ยจริง ผลจากการเปรียบเทียบระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงกับกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ ปรากฏว่าระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ คะแนนจากแบบสำรวจ ซี.เอ.ไอ ของพวกที่ต้องออกจากโรงเรียนกลางคันแตกต่างจากคะแนนของพวกที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงและพวกที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญ

ปี ค.ศ 1969 รัสเซลล์¹¹ (Russell) ทำการวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน กับนักเรียนชั้นปีที่ 9 ระดับเดียวกันกับการวิจัยของเฟิร์สท์แต่วิธีการต่างกันคือ การวัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของรัสเซลล์ไม่ได้ใช้อันดับคะแนนเฉลี่ยของรายวิชาทั้งหมด (GPA) เหมือนกับของเฟิร์สท์ แต่ใช้แบบทดสอบ ซี.เอ.ที (The California Achievement Test) แบ่งเป็น 3 แบบทดสอบย่อย วัดความสามารถทางการอ่าน วัดความสามารถทางเลขคณิต และวัดความสามารถทางภาษาเท่านั้น แบบทดสอบอีกชุดหนึ่งใช้วัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นแบบประเมินค่าตนเองจำนวน 30 ข้อ ผลการวิจัยปรากฏว่า

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับความสามารถในการอ่านเท่ากับ 0.718

¹¹ Ivan L. Russell, "Motivation for School Achievement Measurement and Validation," The Journal of Educational Research, 62 (1969), 263-266.

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับความสามารถทางเลขคณิต เท่ากับ .604

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับความสามารถทางภาษา เท่ากับ .692

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับคะแนนสัมฤทธิ์ผลจากแบบทดสอบ

ทั้งหมด เท่ากับ .705

จะเห็นว่าความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน จากการวิจัยของรัสเซลคอนซางสูงและสูงกว่าความสัมพันธ์จากการวิจัยของ เฟิร์สท์ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากว่าการวิจัยของรัสเซล เป็นการวัดความสามารถเพียง 3 ด้านเท่านั้นไม่ได้ครอบคลุมความสามารถทางวิชาการทั้งหมดทุกเนื้อหาวิชาเหมือนกับการวิจัยของเฟิร์สท์ แต่อย่างไรก็ตามการวิจัยของรัสเซลสนับสนุนการวิจัยของ เฟิร์สท์

ในปีเดียวกันนี้เอง ยูยีน¹² (Eugene) ศึกษาเรื่ององค์ประกอบที่เป็น พยากรณ์ความสำเร็จทางการเรียน เขาได้ศึกษาองค์ประกอบหลายชนิดที่มีส่วนใน การพยากรณ์ความสำเร็จในการเรียนของนักเรียนชั้นปีที่ 8 ในโรงเรียนบางแห่ง ในรัฐโอไฮโอ พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นองค์ประกอบหนึ่ง ในการพยากรณ์ ความสำเร็จในการเรียนนั้นมืองค์ประกอบอื่น ๆ รวมในการพยากรณ์ คือ ความไม่เข้ม งวดกวดขัน ความวิตกกังวล ความคาดหวังในการศึกษา รวมกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีอำนาจพยากรณ์ความสำเร็จในการเรียนได้ความสัมพันธ์พบคุณ .55

---

¹² Leher Barry Eugene, "An Investigation of the Role of Intellectual Motivational and Other-Non-Intellectual Factors in the Prediction of Education Achievement and Efficiency," Dissertation Abstracts, 29(1969), p. 3876-A.

ปี ค.ศ 1971 อาซุซซาโน¹³ ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับกลุ่มตัวอย่างที่ต่างไปจากการวิจัยที่กล่าวมาแล้ว คือ ศึกษาเกี่ยวกับเด็กในระดับอนุบาลในประเทศฟิลิปปินส์จำนวน 250 คนจากโรงเรียนอนุบาลของรัฐบาลและโรงเรียนอนุบาลของเอกชนจำนวน 4 โรงเรียน ผลปรากฏว่าระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างเด็กหญิงและเด็กชายไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับแรงจูงใจ ซึ่งต่างจากผลการวิจัยของไฟรมีเออร์ และเวลล์ที่พบว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

จากการวิจัยที่กล่าวมาแล้วนั้น จะเห็นว่าเป็นการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนกับกลุ่มตัวอย่างที่ต่างระดับกัน และใช้แบบทดสอบในการวัดระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน แต่ผลส่วนใหญ่คล้ายคลึงกันและสนับสนุนซึ่งกันและกัน เป็นการยืนยันว่ามีความสัมพันธ์กันจริงระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

สำหรับการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนเช่นกัน โดยตั้งสมมุติฐานในการวิจัยโดยอาศัยผลการวิจัยต่างๆที่กล่าวมาแล้วเป็นหลัก

การวิจัยในประเทศไทยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนยังไม่มีผู้ศึกษามาก่อน มีแต่การศึกษาเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในแง่มีความสัมพันธ์กับด้านอื่นๆ เช่น ในปี พ.ศ. 2509

---

¹³Leticia M. Asuzano, "Motivation to Achieve in Filipino Kindergarten," Dissertation Abstracts, 32(1971), p. 1910-A.

พราวพรรณ ประพิตรภา¹⁴ ศึกษาเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับการอบรมสั่งสอน
เปรียบเทียบระหว่างเด็กวัยรุ่นไทยกับเด็กวัยรุ่นจีน พบว่าการอบรมสั่งสอน
มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ปี พ.ศ. 2513 ลิขิต กาญจนารณ¹⁵ ได้
ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับรูปแบบของแรงจูงใจกับนิสิตจุฬาลงกรณ-
มหาวิทยาลัย พบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
และในปี พ.ศ. 2514 อนันต์ จันทรกี¹⁶ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์กับความคิดแบบสอบถามกับความถนัดทางการเรียน กับเด็กชั้นประถม-
ปีที่ 7 ผลปรากฏว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับความคิดแบบสอบถามและ
ความถนัดทางการเรียน และพบวาระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างเด็กหญิง
และเด็กชายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

---

¹⁴ พราวพรรณ ประพิตรภา "การศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่
สัมฤทธิ์กับการอบรมสั่งสอนของบิดามารดาตามทัศนคติของเด็กวัยรุ่นไทยและเด็ก
วัยรุ่นจีน" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย, 2509)

¹⁵ ลิขิต กาญจนารณ, "ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับรูปแบบ
ของแรงจูงใจ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย, 2513)

¹⁶ อนันต์ จันทรกี, "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์กับความคิดแบบสอบถามและความถนัดทางการเรียน" (ปริญญาโท
การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาระดับปริญญาตรี, 2514)